

Трето съобщение

Да живеем в божественото раздаване на Божествената Троица чрез закона на Духа на живота в 8-ма глава на Римляни

Пасажи от Писанията: Римл. 8:2, 10, 6, 11, 28-29; 12:1-2

I. Ключът към това да бъдем победители, е законът на Духа на живота в 8-ма глава на Римляни, една глава за отчаяно търсещите вярващи—7:24—8:2, 28-29; Пс. 105:4:

- А. Седма глава на Римляни е преживяването „в плътта“; 8-ма глава на Римляни е преживяването „в духа“ (божественият Дух, обитаващ в нашия човешки дух и сливането на тези два духа в един дух)—стих. 4, 9-10, 16; 1 Кор. 6:17; 2 Тим. 4:22.
- Б. Наслаждението на закона на Духа на живота в 8-ма глава на Римляни ни въвежда в реалността на Тялото Христово в 12-та глава на Римляни; този закон действа в нас, когато живеем в Тялото и за Тялото—8:2, 28-29; 12:1-2, 11; Фил. 1:19.

II. Осма глава на Римляни е съсредоточие на цялата Библия и център на вселената; затова, ако преживяваме 8-ма глава на Римляни, ние се намираме в центъра на вселената:

- А. В миналата вечност Бог реши да влезе в Своите изкупени хора, за да бъде техен живот и за да могат те да бъдат Негово корпоративно изражение; това е съсредоточието на Божиата икономика—Еф. 1:3-5.
- Б. Човекът е център на Божието творение, защото намерението на Бога е да се изразява чрез човека; човекът може да се превърне в изражение на Бога само ако Бог влезе в него и стане негов живот и съдържание и стане едно с него, за да може човекът да живее чрез Него и да Го изразява; по този начин Бог изразява Себе Си чрез човека.
- В. В Захария 12:1 се казва: „Така казва Господ, Който простира небесата и основава земята и образува духа на човека в него“:
 - 1. Духът на човека е поставен наравно с небесата и земята, защото нашият дух е мястото, в което Бог желае да обитава—Еф. 2:22; вж. 2 Тим. 4:22.
 - 2. Небесата са за земята, земята е за човека, а човекът беше създаден от Бога с дух, за да се свързва с Бога, да приеме Бога, да се покланя на Бога, да живее Бога, да изпълнява Божиата цел за Бога и да бъде едно с Бога.
- Г. Главното нещо във вселената е, че преминалият през процес Триединен Бог е влязъл и обитава в нас; това е най-великото чудо; във вселената няма нищо по-важно от това—Ис. 66:1-2; Йн. 14:23; 15:4.
- Д. Всички ние трябва да сме изпълнени с радост, защото Триединният Бог обитава в нас и е едно с нас; Той е нашият живот и личност и ни превръща в Свой дом—Еф. 3:14-17.
- Е. Триединният Бог премина през процеса на възплъщение, разпятие, възкресение и възнесение, за да се превърне в закона на Духа на живота, който е инсталиран в нашия дух като един „научен“ закон, като един автоматичен принцип; това е едно от най-големите открития, и възстановявания в Божиата икономика—Римл. 8:2-3, 10-11, 34, 16.
- Ж. Духът на живота, Божият Дух, Духът на Христос, Самият Христос и вътрешнообитаващият Дух в Римляни 8:2, 9-11 обозначават съставния Дух, Който дава живот—вж. Изх. 30:22-25; Фил. 1:19; 1 Кор. 15:45б:
 - 1. В израза *Духът на Бога*, думите *Дух* и *Бог* са приложно свързани, което показва, че Духът и Бог са едно—Римл. 8:9.
 - 2. По същия начин, фразите *Духът на Христос*, *Духът на Този, Който възкреси Исус от мъртвите* и *Духът на живота* в 8-ма глава на Римляни показват, че Духът е Христос, Възкръсналият и живота; понеже Духът обитава в нас, това означава, че трите лица на Триединния Бог са в нас като живот—стих. 9, 11, 2.
 - 3. Духът в 8-ма глава на Римляни е всесъдържащият Дух като окончателната завършеност и като достигането, прилагането на Триединния Бог в нас.

4. Триединният Бог, като всесъдържащият Дух, е в нас, за да Го преживяваме и да Му се наслаждаваме, приемайки Го като наш живот и наша личност; ние сме вместилицето на Триединния Бог—2 Кор. 4:7.
3. Когато повярвахме и приехме Господа, Той подежда като закона на Духа на живота и раздаде Себе Си като божествения, несътворен Божи живот (старогр. *зоѐ*) в нашия дух; всички ние трябва да получим голямото откровение, че поне една част на нашето същество, нашият дух, е *зоѐ*; когато насочваме ума си към духа, нашият ум, който представя нашата душа, се превръща в *зоѐ*; освен това действието на закона на Духа на живота може да вложи *зоѐ* в нашите смъртни тела; по този начин ние ставаме хора на *зоѐ* в цялото си тричастно същество, за да се превърнем в град *зоѐ*, Новия Ерусалим—Откр. 21:6; 22:1-2, 14.
- И. В крайна сметка, този живот ще ни приготви като невястата Христова; това ще накара Господа да се завърне и да ни въведе в бъдещия век; затова главното съсредоточие на Библията и на вселената се намира в 8-ма глава на Римляни.

III. Осма глава на Римляни разкрива, че преминалият през процес Триединен Бог, в качеството Си на закона на Духа на живота, дава божественият живот на вярващите за тяхното живеене; това е преживяването на божественото раздаване на Божествената Троица—стих. 2, 10, 6, 11, 28-29:

- А. Преминалият през процес Триединен Бог, в качеството Си на животворящият Дух, инсталиран в нашия дух, може да се оприличи на електричество; Божието действие като законът на божественото „електричество“ в нас се нуждае от нашето съдействие за „включването“ на този закон чрез молитва—Кол. 4:2; Еф. 6:17-18; 1 Сол. 5:17; вж. Мт. 24:27 (виж последните две изречения на бележка 1).
- Б. Когато се докосваме до Господа и пребъдваме в Него чрез молитва и когато сме свързани с Него в духа си, законът на Духа на живота работи автоматически, спонтанно и лесно в нас—Евр. 11:1, 5-6; 2 Кор. 4:13; Мт. 8:3, 15; 9:20-21, 29; 14:36; 17:7; 20:34; Йн. 4:23-24; Фил. 2:12-13; Римл. 8:2, 4, 6, 13-16, 23; 1 Сол. 5:16-18.
- В. Молитвата означава да усвояваме Бога в себе си; колкото повече се свързваме с Бога, толкова повече Го усвояваме; колкото повече Го усвояваме, толкова повече ще Му се наслаждаваме като наша светлина и спасение—4 Царе 19:30; Ис. 37:31; Мт. 6:6; Пс. 119:15:
 1. В Псалм 27:1 Давид казва: „Господ е светлина моя и спасение мое“; той се свързваше с Бога и Го усвояваше в себе си, съзерцавайки Неговата прелест (4-ти стих); по този начин той получаваше просвещение и вътрешно спасение.
 2. В един химн се казва: „Такъв, какъвто съм“ (*Химн № 1048*); това означава, че трябва да пристъпваме към Бога такива, каквито сме, без да се опитваме да подобрим или да променим състояние си; ние приехме Христос по този начин и трябва да ходим в Христос по този начин—Кол. 2:6-7а.
 3. Да се молим, означава да пристъпваме към Господа такива, каквито сме; когато пристъпваме към Господа, трябва да излагаме вътрешното си състояние пред Него и да Му казваме, че изпитваме недостиг във всяко отношение; дори да сме слаби, объркани, тъжни и безмълвни, пак можем да пристъпим към Бога; каквото и да е вътрешното ни състояние, трябва да го представим пред Бога.
 4. Вместо да се занимаваме със състоянието си, трябва да влезем в Божието присъствие, за да се свържем с Бога и да гледаме на Него, да Го съзерцаваме, да Го славим, да Му благодарим, да Му се покланяме и да Го усвояваме; така ще се наслаждаваме на Божиите богатства, ще вкусваме Неговата сладост, ще Го приемаме като светлина и сила и ще бъдем вътрешно спокойни, ведри, силни и крепки; така ще научим урока да пребъдваме във връзка с Него, когато служим на светиите със словото—1 Петр. 4:10-11; 2 Кор. 2:17; 13:3.
- Г. Молитвата също така означава да изразяваме Бога; В Псалм 27:4 Давид казва, че желае не само да съзерцава прелестта на Йехова, но и да „размишлява в Неговия храм“; да разми-

шляваме, означава да позволяваме на Бога да говори в нас, за да може думите, които изговаряме в молитва към Него, да бъдат Божието говорене в нас, Божиите думи:

1. В истинската молитва ние пристъпваме към Бога, позволяваме Му да говори в нас и изразяваме и изговаряме пред Него това, което Той е изговорил в нас: „Когато Ти каза: Търсете лицето Ми, / моето сърце Ти каза: Лицето Ти ще търся, Господи (8-ми стих).
2. Когато наистина докоснем Бога и се свържем с Него и Го усвоим, Той ще говори в нас; тогава ще се молим съгласно Неговото вътрешно говорене; да се молим, означава да отиваме при Бога, да се срещаме с Него, да се приближаваме към Него, да общуваме с Него и да Го усвояваме, за да може Той да говори в нас; когато се молим с Божиите думи в нас, нашата молитва изразява Бога—Йн. 15:7.
3. В първия аспект на молитвата си ние навлизаме в общение с Бога, Който ни помазва с бремето Си за работата и ни разкрива намерението Си; във втория аспект ние се допитваме до Господа, като Го молим относно волята Му и бремето Му за работата; накрая ние извършваме целта на молитвата в съдействие с Бога, за да бъдем Негови съработници—Ис. 62:6-7; 45:11; Езек. 22:30; Дан. 9:2-4; 1 Царе 12:23; 1 Кор. 3:9; 2 Кор. 6:1а.
4. Допитващите молитви почитат Бога; Давид знаеше как да се моли, защото той често се допитваше до Йехова (1 Царе 22:10; 23:2, 4; 30:8; 2 Царе 2:1; 5:19, 23); след като Бог говори на Давид чрез пророк Натан, Давид „седна пред Господа“ (7:18) и Му каза: „Стори, както си говорил“ (стих 25б); след това той каза на Господа, че поради Неговото говорене, „слугата Ти намери сърцето си разположено да Ти се помоли с тази молитва“ (v. 27).

Д. Трябва да съдействаме на вътрешнообитаващия, инсталиран, автоматичен и вътрешно действащ Бог като закона на Духа на живота и да разговаряме с Него, за да поддържаме общението си с Него—Римл. 10:12-13; Бит. 13:18; 1 Сол. 5:17; Еф. 6:17-18; Фил. 4:5-7, 12-13; Пс. 62:7-8.

IV. Когато внимаваме на вътрешното чувство на духа, законът на Духа на живота действа в нас; тайната на нашия християнски живот, която всички трябва да научим, се намира в Римляни 8:6, който е най-важният стих в Библията по отношение на нашето духовно преживяване на Христос като закона на Духа на живота—„умът, насочен към плътта, е смърт, но умът, насочен към духа е живот и мир“:

- А. Да насочваме ума си към плътта, означава да вземем страната на плътта, да съдействаме на плътта и да стоим заедно с плътта; да насочваме ума си към духа, означава да внимаваме на духа, да вземем страната на духа, да съдействаме на духа и да стоим заедно с духа, тоест да обръщаме внимание на духа си—Мал. 2:15-16.
- Б. Когато внимаваме на вътрешното чувство на духа и следваме вътрешното чувство на живот и мир, ние почитаме Господа като Глава на Тялото за Неговото уникално движение; в благовестителното си служение апостол Павел беше затворник на Христос; той се управляваше не чрез външната обстановка, а въз основа на това дали той имаше покой в духа си (2 Кор. 2:13); неговият дух беше водещата част на неговото същество и той беше доминиран, управляван, направляван, движен и воден от слетия си дух (1 Кор. 2:15; Римл. 8:16; 1 Кор. 6:17; 2 Кор. 2:12-14; 7:5-6).

V. В крайна сметка нашето живеене в божественото раздаване на Божествената Троица чрез наслаждението на вътрешнообитаващия и автоматичен закон на Духа на живота е в Тялото Христово и за Тялото Христово с цел да ни направи като Бога по живот, по природа и по изражение, но не и в Божеството, за осъществяването на целта на Божията вечна икономика—Новия Ерусалим—Римл. 8:2, 28-29; 12:1-2; 11:36; 16:27; Фил. 1:19; вж. Гал. 1:15-16; 2:20; 4:19, 26-28, 31.